

væsenets Foranstaltninger til at dæmpe en udbrudt Ild, betragtes som Brandskade. Af denne Bestemmelse følger det, at den Skade, der saaledes tilføjes forfikkrede Gjenstande, bliver at erstatte af vedkommende Forsikringselskaber. Disse ere derimod selvfølgelig ikke forpligtede til at yde Erstatning for den Skade, som Gjenstande, der ikke ere forfikkrede, undergaa, og denne Skade vil altsaa, naar det ikke ved Lovgivningen paalægges nogen Anden at erstatte den, falde paa Ejeren, en Regel, som ogsaa er anerkjendt af Domstolene. Dette Resultat er nu formentlig heller ikke unaturligt med Hensyn til Gjenstande, der kunne forsikres mod Ildsvaade, og for hvis Vedkommende Ejeren derfor kan siges at have taget Forfømmelse ved ikke at benytte en aabenstaende Udgang til mod en ubetydelig aarlig Opoffrelse at sikke sig. Der er imidlertid Ting, som efter deres Natur ikke kunne være eller ialtfald aldrig ere Gjenstande for Forsikring mod Ildsvaade, og for hvis Vedkommende Ejeren altsaa, naar han vilde sikke sig mod den Skade, som ved Brandvæsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger tilføjes samme, maatte søge selvstændige Forsikringer, der ikke findes her i Landet og, saavidt Ministeriet bekendt, heller ikke andetsteds. Dette gjælder om Marker og Haver, den paa disse vorende eller i samme nedlagte Afgrøde og levende Hegn. Den Skade, der saaledes tilføjes disse Gjenstande, forekommer det Ministeriet, at Billighed i høj Grad taler for at lade Brandvæsenet erstatte. Gjenstandene opoffres for at afværge en Skade, for hvilken de efter deres Besskaffenhed ikke ere udsatte, og hvis Besskaffelse derfor ikke sler i deres Interesse; de opoffres derimod i Alles Interesse, baade Forsikringselskabernes og de Uforsikredes, og under saadanne Omstændigheder, under hvilke det er umuligt at paavise, hvem der nærmest og umiddelbart har Fordel af de Foranstaltninger, ved hvilke Skadetilføjelsen finder Sted. Synspunktet er derfor, naar der spørges om, hvem det nærmest paahviler at udrede de Udgifter, som Erstatnings Afholdelse, naar saadan indrømmes, vil medføre, ganske det samme som det, der er bestemmende for Afgjørelsen af, hvorledes Brandvæsensudgifter

skulle afholdes. Spørgsmaalet om, hvorvidt og, i bekræftende Fald, hvorledes Erstatning for saadanne Gjenstande bør afholdes, har især tidligere foreligget Rigsdagen til Drøftelse, nemlig i et af Regjeringen i Rigsdags-Sessionen 1867—68 forelagt Lovforslag, hvis Behandling ikke senere tilendbragtes, og Ministeriet kan derfor tillige henvisse til den Udvikling, som findes i det dengang forelagte Lovforslags Motiver, Rigsdagstidende 1867—68, Anhang A. Pag. 1449—54, og idet Ministeriet i det Hele fastholder den dengang fremsatte Anskuelse, skal man, idet man paany for Kjøbstædernes Vedkommende foreslaaer, at Brandvæsenet skal overtage den heromhandlede Erstatning, bemærke, at det selvfølgelig af den Stilling, Rigsdagen indtager til dette Forslag, vil afhænge, hvorvidt Sagen vil blive gjenoptaget for Kjøbenhavns og Landets Vedkommende.

Til §§ 28—36.

Disse Paragrafer svare med uvæsentlige Ændringer til §§ 32—36 og 39—42 i Lov af 15de Maj 1868.

Til § 37.

I Handels-, Lade- og Kassepladserne gjælde fortiden Bestemmelserne i Lov om Brandpolitiet paa Landet af 2den Marts 1861. Da saaledes Brandvæsenet og Brandpolitiet sammesteds er ordnet ved en nyere Lov, er det ikke anset fornødent at gjøre Bestemmelserne i dette Forslag ubetinget anvendelige paa de nævnte Steder, skjøndt de for en stor Del i det Væsentlige have Kjøbstads-karakter. Det er dog anset rigtigt, at der aabnes en lettere Udgang til, efterhaanden som Forholdene gjøre det hensigtsmæssigt, at kunne udvide flere eller færre af de her foreslaaede Bestemmelser til ogsaa at gjælde for de nævnte Steder, og man har derfor foreslaaet meddelt Bemyndigelse for Justitsministeriet til med vedkommende Kommunalbestyrelses Samtykke at ordne det Fornødne, en Regel, der svarer til Bestemmelsen i Lov angaaende Tilvebringelsen af Bygningsreglementer for Handels-, Lade- og Kassepladser af 19de April 1865.